

at det kunde være udtrykt noget tydeligere. Der er ikke i Loven Tale om at kassere Øl, men naar jeg har udtrykt mig saaledes, at Øllet kasseres, mener jeg dermed, at det maa kasseres, at det er blevet kassabelt. Derom bringer den højtærede Minister, at saa kunne Bryggerne jo spørde det. Ja, men der er visse Specialiteter. Naar f. Eks. en Brygger brygger visse Slags Øl, f. Eks. Bock Øl, som er meget stærkt, kan jo meget let den paabudte Grænse overskrides, og da bliver det virkelig ikke muligt for Bryggeren at spørde til, og det er i Virkeligheden et overmaade stort Tab, som han da kan komme til at lide. Hvad angaar Punkt 2 i samme Vædringsforslag om de for store Foustager, da er det ogsaa en Kendsgerning, at der findes Jaadanne i et ikke ringe Antal, og deres Omgørelse repræsenterer ogsaa store Summer. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, at der i Loven kom til at staa noget om Bryggernes Ret til Erstatning i saa Henseende, og der- som mit Vædringsforslag ikke er redigeret med tilstrækkelig Nøjagtighed, tror jeg, det let kan undskyldes, fordi Fristen til at stille Vædringsforslag har været saa kort, og ogsaa fordi Tinget ikke har villet gaa ind paa Udvalgs Medsættelse, hvilket yderligere har vanskeliggjort det. Jeg skal derfor fremdeles anbefale at stemme for dem af mine Vædringsforslag, som jeg ikke har taget tilbage, de, jeg har taget tilbage, ere Nr. 8, 10 og 32.

Harald Jensen: Jeg kunde fristes til at begynde med at bringe Flertallet i denne Sal en Tale, fordi det er blevet mig tilladt at motivere min og mine Meningsfællers Afstemning over de foreliggende Vædringsforslag. Det har jo ikke været Coutume i den senere Tid. Afslutning er begæret, naar de Herrer have deltaget i Forhandlingen, og Mindretallet er blevet afstaaet fra at sige sin Mening. Jeg har i sin Tid, medens jeg var udenfor denne Sal, hørt saa megen Tale om det slemme Mindretal herinde, som vilde forhindre Forhandlingen og stille sig hindrende i Vejen for ethvert Fremstribt. Jeg var den Gang maaste ogsaa med til at fordømme dette, men jeg vil indrømme, at jeg har faaet et andet Syn paa det, siden jeg har set, hvorledes Flertallet her i Salen kan bringe sin Maaht, og hvor hensynsløst det kan behandle Mindretallet.

Med Hensyn til de foreliggende Vædringsforslag maa jeg, paa Meningsfællers og egne Begne, sige et Par Ord om, hvorledes vi se paa det Forslag, som foreligger. Vi se paa dette saaledes, at det er en ren

og stærk Stattelov, tilmed en af de uretferdigste Stattelove, som i lang Tid er udgaaet fra nogen lovgivende Forsamling; vi se paa det som en Lov, der tilskynder til Angiveri og i høj Grad krænter Borgernes private Liv ved Bestemmelsen om Husunderfølgelse; vi se paa det saaledes, at vi finde, at det er en af de fordommeligste Love, som i lang Tid eller maaste nogen Sunde er gaaet ud fra en lovgivende Forsamling. Og naar Forholdet er saaledes, anse vi det for rigtig at overlade Flertallet, de Herrer af Venstre og de Herrer af Højre disse fordoms Modstandere, Ansvar og Væren for Gennemførelsen af denne Lov, og vi agte derfor ikke at blande os i Afstemningerne over Vædringsforslagene. Vi agte fuldstændig at overlade hele Ansvar til de Herrer, der have fremjat og frembraagt denne Lov, og vi agte at indskrænke os til at stemme imod Loven i dens Helhed paa alle Stadier. Det er kun disse Bemærkninger, jeg kunde ønske at gøre, jeg skal ikke opholde de Herrer yderligere.

Mein: For saa vidt mit Navn er blevet nævnt i denne Sag, kunde jeg ønske at gøre et Par Bemærkninger. Det er ganske rigtig, at da jeg ikke ønskede at forlænge Forhandlingen om denne Sag, ved selv at tage Ordet, henvendte jeg mig til et andet Medlem med Anmodning til ham om at gøre opmærksom paa, hvad jeg ansaa for at være en Uklarhed i Affattelsen af en af de foreliggende Paragraffer, nemlig § 18, og jeg tilstaar, at naar jeg har fundet, at der her er en Uklarhed til Stede, har jeg nærmest troet, at det maatte opfattes som et Vidnesbyrd om, at Homer, hvem en æret Tale har gjort mig den Væren at sammenligne mig med, ikke just har været sovende ved denne Lejlighed, men tværtimod vaagen. Jeg er nemlig af den Formening, at naar man skal skrive en ordentlig Lov, bør man, og derom ere vi jo alle enige, søge at gøre Lovsproget saa korrekt som muligt, og jeg mener da, at man da ikke som i § 18, sidste Stykke, bør nøjes med at sige, at Bøderne affones med 1 Dag for hver 50 Kroner, men man skal sige, hvilken Slags Dag de affones med, om det er en Dags simpelt Hængsel eller en Dags Bånd og Brød, eller hvad det nu kan være for en Dag. Det forhindrer ikke, at man selvfølgelig nok kan ad Fortolkningens Vej, komme til det rette Resultat, og jeg betvivler heller ikke, at man i dette Tilfælde vil komme til det rigtige Resultat. Men ikke desto mindre fastholder jeg, at man bør tale korrekt, især naar man kan gøre det som i dette Tilfælde